

VIATJANT AMB EL TREN

Vaig anar a Barcelona, amb tren des de Cardedeu,
i ni una sola persona, hem digué hola ni adeu.
Potser era previsible, que al bell mig de molta gent,
o be jo era invisible, o estaven pendants del tren.
Entro al vagó i sols al seure, bon dia vaig dir als presents,
però nois...ningú hem va veure, que tots estaven absents.
Molta gent, moltes persones, però et sents com un mussol,
docs al viatjar te n'adones, que entre molts, et trobes sol.
És una immensa gentada, que viatge amunt i avall.
ningú es parla, a ningú agrada, que et fiquis a seu treball.
Porten a la ma enganxada, i amb el dit acariciant,
una capseta quadrada, com si fos un tendra infant.
El tren ple, gent aprestada, i amb un silenci absolut,
no pots fer ni una xerrada, et trobes del tot perdut.
Està vist que si no portes, algun mòbil per llegir,
et resultaran els viatges, més tristos que un sospir.
Menys mal que a la tornada, i amb molt més poc personal,
una parella encisada, hem va semblar molt formal.
Tenien tristor a cara, i estàvem molt preocupats,
i al dir-los:-que os aclapara-, van contestar desfocats:
-Mireu- va dir-me el bon home, -venim de cap el Montseny,
i hem baixat a Barcelona, farcits de bona fe i seny,
per anar a casa el metge que ens havia de visitar,
però hem agafat coratge, i tristor haver de tornar.-
I jo per a consolar-los, digué sens saber el fet,
que si alguna malaltia el metge havia retret.
-No,- va dir-me aquell bon home, amb veu ronca i resignat,
-és un metge que fa broma, però no ens ha visitat.
Al ser just davant la porta, vàrem llegir un cartell,
que amb lletra un xic torta, ens va portar desgavell.-
-Visita de tres a quatre deia aquell cartel formós,
i li vaig dir a la dona: cap a casa que som dos.-

ESTEVE PERICH SALA